



STRÁŽKYNĚ LESÁ

Elliott Pineová

Ilustrovala
Nina Dillecková

C P R E S S

Strážkyně lesa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Elliott Pineová

Strážkyně lesa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

STRÁŽKYNĚ LESA



Elliott Pineová

 **CPRESS**



Nemáme žádnou planetu Běécé. K té naší se však můžeme chovat ohleduplně. Pošlete své přečtené knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Elliott Pine 2024
Illustrations © Nina Dulleck 2024
© 2022 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
www.dtv.de
Translation © Jitka Hrdá 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5458-8
ISBN e-knihy 978-80-264-5471-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5472-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5463-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

KNIHU VĚNUJI SVÝM DĚTEM

*Děkuji za vaši trpělivost,
kterou se mnou máte,
když s Akácií bloumám po lesích*



MĚSTO NA KONCI SVĚTA

Stromy, nic než stromy.

Malé auto, ve kterém Akácie seděla na zadním sedadle za svou mamkou, vjelo do zatáčky a ona spatřila... stromy. Nic než stromy. Co také jiného? Táta by mohl klidně ještě přidat plyn, ale neujel by jim. Byly prostě všude.

Akácie s povzdechem dál mžourala před sebe. Táta bubnoval prsty do volantu v rytmu veselé písničky, kterou zrovna hráli v rádiu. Bylo to něco o *Sunshine a Happy Day*. Svižně projížděli zatáčku za zatáčkou.



Kéž by mohl jet rychleji. Ale jediné nazpět, ne kupředu. Kéž by auto otočil a oni mohli jet zpět do Washingtonu.

Akácie se otočila a podívala se zadním oknem ven. Vykulila oči. Cesta za nimi mizela mezi silnými kmeny a listy stromů. Podél potoka, který právě míjeli, stála řada křivých jehličnatých stromů. Vzpomněla si na rostliny, které s mamkou doma pěstovaly a které jim často úplně zvadly. Jen u Akácie v pokojíčku se květinám dařilo, i když se o ně starala mnohem méně než mamka.

Dívka přimhouřila oči a soustředila se na obzvláště sukovitý kmen. Představovala si, že svým pohledem dokáže kmen rozčtvrtit. Jakmile s ním bude hotová, přejde k dalšímu a pouhým pohledem si proklestí cestu lesem a vytvoří cestu. Kdyby to dokázala doopravdy, mohli by se vrátit pohodlně lesem, ne po té klikaté silnici.

„Akácie,“ vytrhla ji mamka z jejích představ. „Sedni si, prosím. Kdyby táta zabrzdil, mohla bys vylétnout předním sklem!“

Akácie se s brbláním otočila nazpátek a zapnula si pás. Táta, ten by nebrzdil vůbec. Bylo by mu jedno, jak rychle jedou, hlavně, aby už měl cestu za sebou.



Není to náhodou v podstatě únos, když se rodiče dvanáctileté holky rozhodnou, že ji proti její vůli přestěhují? Neměla by si Akácie spíš opatřit nějakou ceduli, na které by bylo napsáno, že prosí o pomoc? Smůla že už celou věčnost nepotkali nikoho, kdo by si její volání mohl přecíst.

Pomoc! Dvanáctiletá holka s černými vlasy, velkýma oříškovýmá očima a se žvejkou v puse jede v autě se dvěma šklebícími se dospěláky.

„Podívej!“ ukázala mamka před sebe.

Určitě jí chtěla ukázat, kde by přistála, kdyby vyletěla z auta, a co by se jí mohlo stát.

Akácie se naklonila ke straně, aby se mohla podívat, neviděla však nic než oslňující paprsky slunce. Komorebi. Světlo, které proniká listy stromů. Tak říkají Japonci působivé hře světla, pomyslela si.

„Vítejte v Dubičné Lhotě, tohle teď bude náš nový domov,“ pronesla mamka a vzala tátu za ruku. „I když pro tebe to asi změna nebude, vid'. Tvoje matka nás potřebuje.“

„Tomuhle vy říkáte *město*?“ obrátila Akácie oči v sloup. Příjemný pocit, který v ní vyvolal pohled na světlo prosvítající mezi stromy, se vytratil. Japonci si asi ten svůj pitomý komorebi umí uchovat, ale Akácie



byla našťvaná. Má k tomu přece důvod! Těm pár domkům támhle vepředu se dalo říkat opravdu spíš Lhota, město sotva. Bydlí tady vůbec někdo? Vypadá to tu, jako by si tady ty domky někdo postavil, a pak na ně zapomněl. Není divu, že jsme sem za babičkou Táňou vůbec nejezdili.

Mamka se zasmála. „Počkej přece, ještě jsi neviděla všechno.“

Akácie po očku sledovala tátu ve zpětném zrcátku. Vrásky kolem očí mu jen hrály. Usmíval se. Akácie zkusila v duchu jako pilkou opracovat zpětné zrcátko, ale bylo stejně pevné jako ty zpropadené kmeny, které se v duchu pokusila rozřezat před malou chvílí.

Táta dal blinkr a odbočil na jednu z vedlejších cest, které kopec obmotávaly jako nitky. Akácie teď pochopila, co mamka myslela tím *počkej*. Les, kterým projížděli, byl jen malou ukázkou Dubičného lesa.

Dubičný les byl slavnostně otevřen roku 1657, je o dvě stě let starší než světově známý Central Park v New Yorku, četla Akácie v brožurce, kterou jí tatka přivezl ze své poslední návštěvy tady. Newyorský park předčí rovněž svou rozlohou a patří tak k chloubám státu Severní Karolína, stejně jako k největším městským parkům Spojených států.

Pak se před nimi doširoka otevřel pohled na Doutnavé hory, obklopené městem jako obřím prstencem. Avšak i přes všechny vrcholky, mýtiny, třpytivé potůčky a průzračná jezírka vše působilo harmonicky. Zdálo se, že je zde příroda v souladu s lidskou civilizací. Ale ještě není zcela zřejmé, kdo se nakonec dokáže prosadit.

Silnice je vedla do obydlené části lesa. Ve slepých uličkách stály napravo i nalevo malé domky se štítý, arkýři a velkými okny s dřevěným obložením. V každé předzahradce rostl alespoň jeden mohutný strom s bohatou zelenou korunou. Svěží tráva sahala téměř až k domovním dveřím.

Zahrady byly udržované, přesto jako by tu cosi viselo ve vzduchu. Jako by to záhadné *cosi* vyčkávalo, až budou obyvatelé těch líbezných domků natolik zaměstnaní sekváním trávy, zastřihováním větví a pletím, aby se mohlo projevit v plné své síle. Přes šindelové střechy se odzadu táhlo bujné listoví, které jako by dávalo najevo svou nezlomnou sílu.

Akácie zvědavě zamrkala...

Když se od rodičů dozvěděla, že se budou stěhovat, pomyslela si, že jsou asi padlí na hlavu. Dubičná Lhota je přece příšerná! Nedovolí, aby pár hezkých domků

a pitomé křoví změnilo její špatné mínění o tomhle městě uprostřed ničeho.

A ani hlavní důvod, kvůli kterému se stěhují z Washingtonu, na jejím názoru nic nezmění. Při vzpomínce na babičku Táňu ji příjemně zašimralo v břiše, začínala se už moc těšit.

Motýli v břiše teď museli uletět, protože táta se pokoušel zaparkovat. Akácie se musela usmát, protože stáli dobrý kilometr od cihlové zdi. Pak se znovu ozvalo cvaknutí blinkru a motor utichl.

„Tak jsme tady,“ řekl taťka. „Větvičkovi jsou konečně doma.“

Na druhé straně cesty spatřila pozemek. Divoký je slabé slovo, pomyslela si. Celý prostor připomínal spíš džungli. Člověk by se mohl bát, že zahrada brzy pohltí malý bezbranný domeček stojící uprostřed.

„Doufám, že jste si s sebou vzali mačetu?“ otázala se Akácie.

Rodiče se dali do smíchu, ona to ale myslela vážně! To houští je *monstrózní!* Jestli se předtím mamka obávala, že Akácie vypadne, když se za jízdy vyklonila z okénka, musela být teď strachy úplně bez sebe. Ta chatrná veranda, že by je měla nějak ochránit? Počkat, nežijí tady

náhodou medvědi? Sem se přece zvířata stoprocentně stahují, když už jim turisté lezou na nervy.

Bude to ještě hodně zajímavé, pomyslela si a zachichotala se.

„Ty se usmíváš, to mám radost,“ podotkl táta. Vystoupili, zabouchli za sebou dveře. „Znamená to tedy, že je Akácie Větvičková připravená dát šanci Dubičné Lhotě?“

Tak to prr, s těmi sympatiemi to není až tak horké, Akácie ale nedokázala přemoci smích, a to i přesto, že ji táta oslovil celým jménem. Obvykle totiž stačilo pronést *Akácie Větvičková* a měla okamžitě zkaženou náladu.

Akácie, jméno odvozené od stejnojmenného stromu. Jednoho z nejstarších druhů stromů, který má víc než 1 400 poddruhů a je rozšířený úplně po celém světě. Všechno to zní báječně, ale jen pokud se nejmenujete Větvičková.

Akácie by nejraději zůstala tam, kde je. Kdyby moc poprosila, tatka by ji určitě nechal sedět v autě. Jenže venku bylo nejmíň třicet stupňů a uvnitř ještě víc. To by se za chvíli upekla jako kuře v troubě. Už teď se šíleně potila, a to na sobě měla jen šortky a své oblíbené tričko v barvě žlutých citronů.

Kromě toho se potřebuje alespoň trochu protáhnout. Nohy už ji vůbec neposlouchaly, seděla příliš dlouho. Vylovila z útrob auta žabky, vklouzla do nich a vystoupila.

Nasála vůni Dubičné Lhoty, která k ní dosud přicházela jen zpola staženým okénkem. Byla to vůně pryskyřice, ne nepříjemná. Jemně ji objala jako vůně zeleného šamponu, který měla tak ráda. Pak uctila trávu a luční kvítí a ano, i špetku citronu.

Táta šel ke kufru auta, neustále se ale rozhlížel a pobrukoval si melodii z rádia. Myslel možná na muže z cestovní kanceláře, který jím s rozzářenými očima vyprávěl o cenově dostupném bydlení pro rodiny, které vyniká především svou *ekologickou udržitelností a souladem lidí a přírody*.

Akácie se při pohledu na dům musela ušklíbnout. To je tedy pěkný soulad.

Mamka tatkově pomáhala se zavazadly. Většinu jejich věcí přivezla dodávka. Následující dny stráví Větvičkovi montováním nábytku a vybalováním věcí z krabic.

Skvělé vyhlídky na prázdniny!

Ale aspoň měla Akácie co dělat. Do začátku školy zbývá šest týdnů. A ne, opravdu nemá v plánu si

kdo ví jak zvykat. Zvědavá ale je! S kým se asi skamarádí a jaké to tam bude? Skoro jako by už viděla kluky a holky, jak na ni volají.

Akácie vzdychla. Bujná fantazie ji pronásledovala už od dětství. Tak tomu říkali mamka s tatškou. *Ne, zlatičko, ten keříček na nás nemával. To se ti jen zdálo.* Trvalo celou věčnost, než pochopila, že vidí a slyší věci, které ostatní nevidí a neslyší. Ani babička jí příliš nepomohla. Pokaždé když přijela na návštěvu do Washingtonu, nabádali ji rodiče, aby Akácii nevyprávěla žádné báchorky. Možná právě proto rodiče s babičkou omezili kontakt na minimum? Každopádně tohle rádobý dobře myšlené omezení mělo obrovský vliv na vztah mezi ní a babičkou. Odcizily se a vzdálily.

Teď se ale všechno změní, protože se s babičkou uvidí častěji! Akácie opět pookřála.

Třeba by mohli jet rovnou za babičkou a obhlídku domu ještě posunout... Vždyť tady stojí dobré dva miliony let úplně sám, tak to tu chvilku ještě vydrží.

„Ty se nechceš podívat dovnitř?“ zhatila jí naděje mamka. Zřejmě se nemohla dočkat, až ji sežerou ti medvědi. Akácie bezmocně pokrčila rameny a vstoupila. Mamka se usmála.

„Myslela jsem, jestli se nechceš podívat *sem*,“ řekla a ukázala podél zdi na otevřenou bránu ze silných černých železných tyčí. Zdobné špice sahaly snad až k nebi.

Před bránou stálo několik dětí ve věku Akácie, povzbuzovaly nějakou dívku s rudými vlasy. Ta k nim teď pospíchala. Takže se to Akácii nezdálo, opravdu slyšela hlasy. Děti očividně chtěly jít do parku, do kterého se procházelo bránou.

„Můžeš se s nimi seznámit,“ navrhl táta, který z auta vytáhl další těžký kufr. „Můžeš si je pozvat dál, kuchyň už by měla být funkční.“

Akácie na něj zírala. Jí po cestě sice nesloužily nohy, ale tátovi asi nesloužila hlava. Takhle jednoduše to *nepůjde*. A už vůbec je nebude zvat do toho chaosu uvnitř.

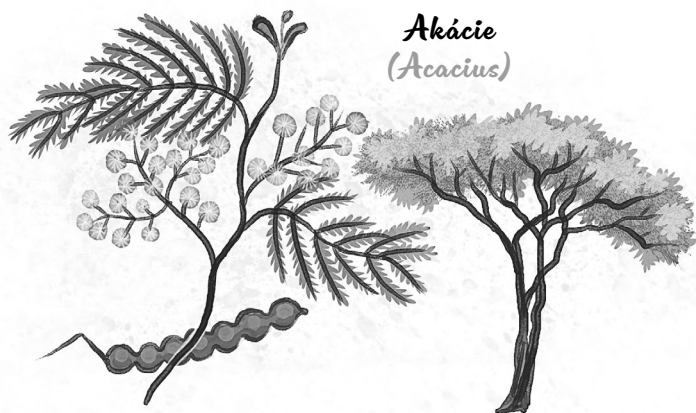
To, že kuchyň *asi* funguje, ji uklidňuje stejně, jako když jí řekli, že jedou do *více méně* obyvatelného domu. Stačilo se podívat na předzahrádku a už si představovala, jak se jí po stěnách v pokojíku pnou divoké rostliny, o nichž samozřejmě nepadlo ani slovo. A jestli bude mít smůlu, nastěhuje se jí do koupelny mývalí rodina.

Mezitím se děti vytratily do lesa. Zdálo se, že i o prázdninách něco trénují. Přece za nimi Akácie hned nepoběží!

Místo toho se obrátila k bráně. S tepaným zdobením na tyčích a vyřezávanými špicemi působila starobyle. Jako by tu stála od samotného slavnostního otevření. Nebo jako by ji tu postavili, aby oddělili vnější svět od nějakého jiného, zvláštního. Jako by cosi ukrývala před světem...

Znovu vzdychla. Je to přece jen les. Les se stromy. A těch mají Větvičkovi na zahradě spoustu.

Pohlédla na dům, který se v následujících dnech měl stát jejím domovem. Nevypadá zas až tak špatně. A pokud by měla být upřímná, už zase cítila motýly v břiše. Vlastně byla moc zvědavá, co ji v téhle džungli všechno čeká.



Akácie
(*Acacius*)

LES ČEKÁ!

„Mami, tati, kde jste?“

Akácie dlouhou větví odhrnovala bolehlav, který jí sahal až po pás. Podle červených skvrn na stoncích se alespoň domnívala, že by to mohla být právě tato jedovatá rostlina. Skvrny jako by na ni křičely: *Pozor, nesaňat, jsme jedovaté!*

Vykročila na dlážděnou stezku, která v té změti nej-různějších rostlin beztak nebyla znát. Tráva trčela ze spár mezi dlaždicemi, které pokrýval letitý mech, po nohou ji hladily kapradiny. Cesta připomínala stezku ze

starobylého světa, jako by vedla k bráně antického chrámu uprostřed pralesa.

Akácie pohlédla vzhůru na bílou fasádu domu. V pokoji jí samozřejmě žádné rostliny nerostly a ani v koupelně na konci chodby nepotkala rodinu mývalů. Právě naopak. Připadalo jí, že je její pokoj na rozdíl od zbytku domu čistý a krásně zařízený. Jako by si někdo přál, aby se tu cítila dobře. A to se povedlo. Její nový pokoj byl dvakrát tak velký než ten, který měla doma ve Washingtonu. Stěny byly natřené příjemnou šeríkově fialovou barvou, závěsy zakrývaly patrovou postel a ve výklenku, do kterého zvenčí nahlížel vzrostlý kaštan, stálo pohodlné křesílko s měkkými polštářky. Z okna bylo vidět přes sousední zahrádky až k vrcholům Doutnavých hor. Vyhlížely jako hřbety neznámých spících tvorů.

Přesto to bylo místo plné neznámých zvuků, na které nebyla zvyklá. Vrzání a praskání starého domu, cvrčení cvrčků, houkání sovy, křik ptáků v korunách stromů, švelení listů v koruně kaštanu za oknem. Někde blízko tu bude jistě tůňka, poznala to podle vzdáleného kvákání. Usnula teprve, až když se nad obzorem objevila modrá zář vycházejícího slunce. Krátce nato ji táta probudil.

Teď už netrpělivě čekala, až se shledá s babičkou. Rodiče mezitím pobíhali sem a tam, uklízeli, montovali, šroubovali. Akácie ještě nikdy neslyšela tatku tolik narávat.

Sice dokázal jako projektant plánovat celé městské čtvrti, s nářadím se ale moc nekamarádil. Mamka si nejednou povzdechla, když potřebovali ve svém washingtonském bytě něco přimontovat. To pak musela zvednout telefon a domluvit opravu se skutečným řemeslníkem, který dokázal tátův rozpracovaný *projekt* dokončit. Třeba poličku v koupelně nebo skříň v ložnici. Příkladů by se našlo víc.

Akácie dokončila obhlídku domu, sešla po schodech dolů na verandu, že tam na rodiče počká. Podívala se naproti přes ulici. Spatřila tam opět dívku s rudými vlasy, kterou viděla i včera.

Nechci se s ní seznamovat.

Ale vlastně proč ne? Včera byla Akácie celá přešlá a zaskočená, že by se měla představovat celé partě. Dnes je tu ta dívka ale sama. A navíc, léto bude dlouhé, nemá cenu se skrývat. Třeba bude mít štěstí a budou obě chodit na stejnou školu. Alespoň by tu měla někoho známého.



„Akácie, dávej na sebe pozor, ano?“

Co? To snad není možné! Mamka má oči všude. To si vážně myslí, že nezvládne přejít přes ulici? Pohled dívky se zrzavými vlasy však prozrazoval něco jiného. Zvědavě zamrkala a s očima na stopkách sledovala, co se bude dít dál.

No tak se pohni!

Jenže nohy ji neposlouchaly. Stála tam, jako by spolkla pilulku na zapouštění kořenů do země. Dokázala jen mrkat. Kdyby teď omdlela, měla by mamka nejlepší důvod se zlobit. Ta rusovlasá dívka naproti si určitě musela myslet, že má Akácie o kolečko víc!

„Mami!“ odkašlala si Akácie a zavrtěla hlavou. Nohy se konečně pohnuly. Už chtěla vykročit do silnice, když tu se najednou ozvalo...

„Hej, dávej přece pozor!“

Bud' se mamka proměnila v superhrdinku a přiletěla během několika vteřin poté, co Akácii ztrapnila, nebo si ještě někdo jiný myslel, že musí Akácii říkat, co má a nemá dělat.

Něco ji silně udeřilo do zad. Upadla na zem, pak se podívala opačným směrem. Nebylo toho moc vidět. Jen kluk, který ji právě skoro přejel. Prosvištěl kolem, jak si